

עפ"א (חיפה) 32493-08-24 - צחי מימון נ' מדינת ישראל

עפ"א (חיפה) 32493-08-24 - צחי מימון נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה
עפ"א (חיפה) 32493-08-24

צחי מימון

נגד

מדינת ישראל

משרד החקלאות, ע"י

ב"כ עו"ד א' סירוטה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[05.12.2024]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

ע"י ב"כ עוה"ד מ' חשפר

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופטת רונה פרסון) מיום 4/7/24 בתיק המ"ש 14821-12-23 לפיה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער להאריך לו את המועד להישפט על הודעת קנס מנהלי שקיבל.

בפתח הדברים אציין, כי פסק הדין ניתן רק עתה לאור בקשת ב"כ המערער, מטעמים מיוחדים שפירטה בבקשותיה השונות לבית משפט זה. רקע והליכים קודמים:

1. ביום 4/6/2022 נרשמה למערער הודעת קנס מנהלי קצוב, המייחסת לו ביצוע עבירות של דיג בים באמצעות רובה תת-מימי, ללא רישיון דיג, ובעונת הרבייה האסורה בדיג - עבירות לפי סעיף 3(4) לפקודת הדיג ותקנה 8א(א) לתקנות הדיג.

2. לפי העובדות המצוינות בהודעת הקנס, בתאריך הנ"ל, בשעה 10:30 בחדרה, דג המערער בים, באמצעות רובה תת מימי, ללא רישיון דיג אישי, ובעונה האסורה לדיג. המערער נקנס בקנס מנהלי קצוב בסכום כולל של 1,500 ₪, בגין שתי העבירות אותן לכאורה עבר, למרות שהקנס הכולל לשתי העבירות אמור היה להיות 2,250 ₪ (דיג ספורטיבי בעונת הרבייה - 1,500 ₪; ודיג ללא רישיון דיג בתוקף - 750 ₪).

3. ביום 7/12/2023, באיחור ניכר, פנה המערער לבית משפט השלום בחיפה וביקש להאריך לו את המועד להישפט על הודעת הקנס ולעכב את הליכי גביית הקנס שנקט נגדו המרכז לגביית קנסות. בבקשתו טען שלוש טענות עיקריות. ראשית, טען כי לא קיבל מעולם את הודעת הקנס, הוא למד על קיומה עקב ההליכים עקב מכתב שקיבל מהמרכז לגביית קנסות בסמוך לפנייתו לבית המשפט, או אז, פנתה באת כוחו למשיבה, וביום 1/11/23 קיבל לראשונה את הודעת הקנס. כך שלמרות שהבקשה הוכתרה כבקשה להארכת מועד להישפט, בפועל, הבקשה להישפט מוגשת בזמן. שנית, טען כי ההמצאה שבוצעה פסולה ומנוגדת לדין, ועל כן לא קמה חזקת מסירה, ומשלא קמה חזקת מסירה, יש לאפשר לו להישפט על העבירות המיוחסות לו בהודעת הקנס. שלישית, טען כי הודעת הקנס בטלה מעיקרא, הואיל וסכום הקנס הכולל שהוטל על המערער, בזיקה לשתי העבירות שעבר, נקבע שלא כדין, בניגוד להוראות החוק תוך חריגה מסמכות, ודי בכך כעילה עצמאית כדי ליתן לו להישפט על העבירות. החלטת בית המשפט קמא:

4. בהחלטה מפורטת ומנומקת היטב, דן כב' בית המשפט קמא בטענותיו של המערער, ודחה אותן אחת לאחת. תחילה הניח בית המשפט קמא את התשתית הנורמטיבית לדיון, וציין את הוראות חוק העבירות המנהליות ותקנותיו, בדגש על ההוראות הנוגעות להסדר הקבוע בחוק, לגבי מי שקיבל קנס מנהלי ומבקש להישפט על העבירה המיוחסת לו. ביישום הוראות הדין על עובדות המקרה שבפניו, קבע כב' בית המשפט קמא, כי הודעת הקנס נשלחה למערער בדואר רשום עם אישור מסירה, ומהמסמך האחרון עולה, כי הודעת הקנס נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער, וכי על כך אין מחלוקת. הודעת הקנס "חזרה" בציון "לא נדרש" בתאריך 23/4/23. על כן נקבע, כי לאור הוראות סעיף 35(א)(2) לחוק העבירות המנהליות, התאריך הנקוב באישור המסירה, נחשב לפי הוראות החוק, כתאריך ההמצאה. לפיכך, לפי הוראות סעיף 8(ג) לאותו חוק, היה על המערער להודיע על רצונו להישפט, בתוך 30 יום מיום ההמצאה, כלומר, היה עליו להודיע לה על כך, עד ליום 23/5/23. למרות זאת, המערער הודיע למשיבה על רצונו להישפט, רק ביום 2/11/23, כלומר, באיחור של כחצי שנה.

5. מכאן עבר בית המשפט לדון בתוקפו של אישור המסירה, ובטענות בדבר פגמים שנפלו בו, לטענת המערער. בית המשפט קמא ציין כי על פי הפסיקה, משלוח הודעה בדואר רשום עם אישור מסירה, מקים חזקה בדבר המצאתה כדין של ההודעה, מאחר והיא חזרה בציון "לא נדרש". אשר לטענת המערער, כי נפלו פגמים באישור המסירה, באשר לא מולא שמו של הדואר וכי מי שסימן את הרובריקה "לא נדרש" אינו הדואר אלא סוכנות הדואר. טענות אלה נדחו על ידי בית המשפט קמא. נקבע, כי על אף ששמו של הדואר לא נרשם בחלק העליון של אישור המסירה, הוא מופיע בתחתית אישור המסירה. כמו כן, חתם הדואר במקום המיועד לכך, וציין את התאריך; לגבי שרטוט שני קווים על גבי אישור המסירה, נקבע כי אין בכך כדי להביא לבטלותו של האישור; וביחס לטענה, כי מי שסימן את הרובריקה "לא נדרש", הוא עובד סוכנות הדואר, נקבע, כי טענה זו נטענה בעלמא ללא אסמכתאות. עוד הוסיף בית המשפט קמא ונקבע, כי אף לו היו קיימים פגמים באישור המסירה, הרי שתקנה 15 לתקנות העבירות המנהליות, קובעת חזקה, לפיה היום ה-20 לאחר משלוח ההודעה בדואר רשום, ייראה כתאריך ההמצאה, אף ללא דרישה לאישור מסירה, והנטל הוא על המערער לסתור זאת, ולהוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו, והוא לא עמד בכך.

6. זאת ועוד, בית המשפט קמא הפנה לפלט "מעקב משלוחים" אשר נושא את אותו מספר דואר רשום של אישור המסירה, ומלמד שההודעה נשלחה אל המערער בדואר רשום ב-19/3/23. למערער הושארו שתי הודעות לאסוף את הדואר הרשום. ההודעה הראשונה, בתאריך 28/3/23, וההודעה השנייה, בתאריך 3/4/23, כאשר בתאריך אחרון זה צוין, כי דבר הדואר לא נדרש על ידי הנמען ויוחזר לשולח. לאור המועדים הנקובים בפלט המשלוחים, קבע בית המשפט קמא, כי לאור הוראות תקנה 15 לתקנות העבירות המנהליות, יש למנות את אותם 20 יום הקבועים בתקנה זו, מיום 19/3/23, הוא מועד המשלוח של הדואר הרשום, כך שיום 9/4/23 הוא לפי החוק, יום המצאת ההודעה למערער. ולכן, לאור הוראות סעיף 8(ג) לחוק העבירות המנהליות, היה על המערער להודיע בכתב למשיבה, כי ברצונו להישפט לא יאוחר מ-30 יום מיום ההמצאה, והוא לא עשה כן.

7. כב' בית המשפט קמא דן בשיקולים שיש לשקול בבואו לבחון באם יש להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט, תוך הפניה לפסיקה. הוטעם כי יש להצביע על טעמים בעלי משקל משמעותי, בהינתן תכליתו של חוק העבירות המנהליות, שכן לאור תכלית זו, מתן ארכה להגשת בקשה להישפט לפי דין זה, הוא יוצא מן הכלל. כמו כן צוין, כי יש להניח בפני בית המשפט את סיכויי ההגנה שגם אותה יש לקחת בחשבון. בבואו ליישם כללים אלה על המקרה הנדון, קבע בית המשפט קמא, כי לא הוצגה בפניו סיבה מוצדקת לאיחור בהגשת הבקשה, לאור ההמצאה שבוצעה כדין, כחצי שנה טרם הגשת הבקשה בפניו, עליה עמד קודם לכן, ובאשר לסיכויי ההגנה הפנה בית המשפט לטענות המערער בבקשה ובתצהיר התומך אותה (סעיף 12 לתצהיר התומך בבקשה להישפט). צוין, כי הטענות נטענו בעלמא ללא צירוף אסמכתאות או ראיות כלשהן. המערער לא הכחיש שבאמתחתו היה מצוי רובה תת-מימי ולא הסביר מדוע הרובה היה טעון אם לא היה בכוונתו לדוג.

8. כב' בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי מחומר הראיות שהוגש לעיונו עולה, כי קיימות ראיות לכאורה המבססות את אשמתו של המערער בעבירות המיוחסות לו. בית המשפט הפנה לדו"חות הפעולה של הפקחים המציינים כי הבחינו בשלושה צוללנים בהם המערער, אשר עסקו בדיג בצלילה חופשית, כאשר הם אווזים ברובי דיג טעונים, ומבדיקת העומק שערך אחד הפקחים, באמצעות מד עומק, נמצא כי העומק במקום הוא 21.6 מטר. לשאלת הפקח האם ידוע לשלושה שאסור לדוג בעומק רדוד מ-30 מטר, טענו השלושה, כי הם "רק מתאמנים". הפקח בדק את רישיון הדיג של המערער וחבריו, ומצא שהרשיונות אינם בתוקף. עוד הפנה בית המשפט קמא, לתמונות המצויות בחומר הראיות, בהן ניתן לראות את השלושה שעסקו בדיג באמצעות רובים, את הרובים ששימשו אותם, את תמונת מד העומק כפי שנמדד, והעתק רשיונות הדיג שלא שולמו. על כל אלה הוסיף בית המשפט קמא את דבריו של המערער בחקירתו באזהרה מיום 27/6/22 במסגרתה הודה המערער שיצא לדוג בצלילה חופשית כשבאמתחתו רובה דיג, כאשר הוא לא יודע את העומק במקום, כאשר הוא מוסיף ומודה שרישיון הדיג שלו לא היה בתוקף והוא שילם אותו מיד לאחר האירוע. בשים לב לחומר הראיות, קבע בית המשפט קמא, כי המערער לא העלה טענות הגנה שבכוחן להטות את הכף לטובת הארכת המועד להישפט, כך שלא מתקיימים "נימוקים מיוחדים" כלשון החוק, שמצדיקים להיעתר לבקשה.

9. לעניין טענת המערער, כי המדינה ביקשה לצרפו כעד תביעה במשפט המתנהל כנגד חברו מר יחזקאל אליהו בגין אותו אירוע, ציין בית המשפט קמא שאין לכך רלוונטיות לעניינו של המערער, מה גם שאותו יחזקאל אליהו הגיש בקשה להישפט במועד. כמו התייחס בית המשפט קמא גם לטענת ב"כ המערער אודות הקנס המנהלי אשר הוטל על המערער. לעניין זה טענה ב"כ המערער, כי הרשות לא הייתה רשאית להקטין את הקנס בגין שתי העבירות, ולהעמידו ע"ס 1,500 ₪ שעה שסכום הקנסות הנקובים בצד כל עבירה המיוחסת לו (דיג לא חוקי, ודיג ללא רישיון דיג תקף) מסתכם ב-2,250 ₪. לטענת המערער הקטנת הקנס על ידי המשיבה פוגם מהותית בהודעת הקנס ומהווה פגם המצדיק מתן זכות להישפט. כב' בית המשפט קמא דחה זאת, וקיבל את עמדת המשיבה לפיה בהתאם למדיניות הטלת קנסות דיג, ובהתחשב בכך שמדובר באירוע אחד, הוחלט להקל עם המערער ולהשית עליו קנס כולל בסך 1,500 ₪ על שתי העבירות, ולא לסכום את הקנס בגין שתי העבירות. בית המשפט קמא ציין, כי מדובר בעניין המצוי בסמכותה של המשיבה ובמדיניות ראויה שמקלה עם המערער, ולכן תמוהה השגתו של המערער בעניין זה, ועל כן דין טענותיו להידחות.

10. משלא מצא בית המשפט קמא כי המערער עמד בנטל להוכיח כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בו, ולא התקיימו נימוקים מיוחדים אחרים שבגינם יש להיעתר לבקשתו, דחה בית המשפט קמא את בקשתו להישפט, ומכאן הערעור שבפניי.

טענות הצדדים בתמצית:

11. בהודעת הערעור, כמו גם בנימוקי הערעור שצורפו לאחר מכן, חזרה ב"כ המערער המלומדת וטענה באריכות רבה, כי יש לבטל את החלטת כב' בית המשפט קמא משום שהיא שגויה. ב"כ המערער חזרה על הנימוקים שהעלתה בבית המשפט קמא, תוך פירוט ניכר ביחס לכל טענה מהטענות שטענה, בדגש על הטענה כי נפלו פגמים בהמצאה שבוצעה למערער. בית המשפט עיכב את מתן פסק הדין לבקשת ב"כ המערער, בשל סוגיות אתיות בשאלת ייצוג המערער. כמו כן, איפשר לב"כ המערער להשלים את טיעוניה. בהשלמת הטיעון התייחסה ב"כ המערער לתגובת המשיבה, וחזרה ועמדה על כך כי יש לקבל את הערעור.

12. ב"כ המשיבה המלומד הגיש אף הוא תגובה מפורטת לנטען בערעור, בתגובתו העלה השגות על אריכות היתר של טענות ב"כ המערער, אשר לגישתו הוסיפה את נימוקי הערעור לאחר התגובה שהגישה המשיבה, כך שלמעשה ביצע תיקון של כתב הערעור, ללא נטילת רשות מבית המשפט. לגופו של עניין טען כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא מכיוון שזו בדין יסודה שלא נפלה בה טעות כלשהי, בוודאי לא טעות המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. גם ב"כ המשיבה התייחס באריכות בתגובתו, לכל הנוגע להמצאה שבוצעה למערער, למסגרת הנורמטיבית הנוגעת לעניין, ולטענות המערער שאותן יש לעמדתו לדחות. כמו כן, טען כי יש לדחות על הסף את הערעור בשל אי ניקיון כפיים מצד המערער, שעה שלא שילם את הקנס, ובנוסף התייחס לכל אחת מטענותיו של המערער כפי שעלו בבית המשפט קמא, וחזרו ונשנו בערעור.

דיון והכרעה:

13. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על שלל נימוקיה ובנספחיה, בטענות ב"כ המערער, בתגובת המשיבה המפורטת ובטענותיו של ב"כ המשיבה, בהשלמת הטיעון של ב"כ המערער, בהחלטת בית המשפט קמא, ובחנתי את מכלול החומרים שבפניי, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

14. לפי הנתונים שבפני בית המשפט הדוח נשלח לכתובתו הרשומה החוקית של המערער ועל כך אין חולק. על אישור המסירה נרשם "לא נדרש" לצד תאריך 23/4/24. לפיכך, לאור הוראות סעיף 8(ג) לחוק העבירות המנהליות, לרשות המערער עמדו 30 יום ממועד זה, להגיש הודעה כי בכוונתו להישפט על הדוח, כלומר, עד ליום 23/5/23. אלא שהמערער פנה והודיע שבכוונתו להישפט רק ביום 2/11/23 כלומר באיחור של חצי שנה. בית המשפט קמא דחה את הבקשה להאריך לו את המועד, על יסוד ההמצאה האמורה, ומשלא מצא כי קיימים טעמים אחרים לעשות כן. לפיכך, שתי השאלות העיקריות שיש לבחון בערעור זה הן, האם הוצעה המצאה כדין, והאם קיימות נסיבות אחרות ובהן חשש לעיוות הדין, המצדיקים להאריך את המועד להישפט, חרף האיחור בהגשת הבקשה, אם אירע כזה. להלן אבחן את שאלות הללו כסדרן, בזיקה לטענות המערער.

שאלת ההמצאה כדין -

15. סעיף 35(א) לחוק העבירות המנהליות קובע, כי ההמצאה של הודעת הקנס תהיה בשיגור ההודעה למקום מגוריו או מקום עסקו של הנקנס, במשלוח בדואר רשום עם אישור מסירה, כאשר התאריך שבאישור המסירה יראה כתאריך ההמצאה. תקנה 15 לתקנות העבירות המנהליות מוסיפה וקובעת, כי ההמצאה יכול שתהיה במשלוח בדואר רשום לפי מענו של הנקנס, וכי היום ה-20 לאחר משלוח ההודעה יראה כתאריך ההמצאה, זולת אם הוכיח הנקנס שלא קיבל את ההודעה מסיבות שלא תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. בית המשפט העליון נדרש ליחס בין תקנה 15 האמורה לבין סעיף 35 לחוק העבירות המנהליות, ועמד על ההבדל בין השניים, תוך שהוא מציין שתקנה 15 מרככת במידת מה את דרישת ההמצאה שבסעיף 35 לחוק, לאור הקושי הטבוע בהמצאה שמבוצעת על ידי גוף מוסדי שמבצע המצאות המוניות, ועל כן הפתרון שמצא המחוקק הוא העברת נטל הראיה על הנקנס לסתור את חזקת המסירה העולה מהוראות החוק ((רע"פ 9129/10 גדעון הולר נ' מדינת ישראל (28.12.2010), להלן: "ענין הולר").

16. יצוין כי בעניין הולר הנ"ל ההמצאה הסתמכה על תדפיס של רשות הדואר בלבד, ללא אישור מסירה. בית המשפט העליון קבע, כי לא נפל פגם בהליך ההמצאה באמצעות דואר רשום, נוכח הוראות החוק הנדונות, ולכן קמה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 15 לתקנות העבירות המנהליות. נקבע, כי הראיה שהוצגה, היינו שליחת דבר הדואר באמצעות דואר רשום, היא "ראיה מנהלית טובה". יצוין, כי הסדר משפטי דומה לכך, קבוע בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, הדנה בהמצאת דברי בי-דין בעבירות תעבורה ובעבירות קנס, כי שליחת "הזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום...".

17. בנדוננו, המערער ידע על רישום הדוח נגדו כבר כאשר נתפסו הוא וחבריו ע"י הפקחים בסירה. הוא נחקר על האירוע. מאוחר יותר, נשלח אליו הדוח בדואר רשום, בצירוף אישור מסירה, המעיד לכאורה על כך שדבר הדואר הומצא לו והוא לא דרש אותו מבית הדואר, חרף שתי הודעות שנשלחו לו לבוא ולאסוף את דבר הדואר. לפי הוראות החוק, הנטל היה מוטל על המערער לסתור את חזקת המסירה, ולהראות כיצד הדואר הרשום שנשלח לכתובתו הרשומה, בצירוף אישור הדואר המעיד על ההמצאה, אינם משקפים את המציאות.

18. ב"כ המערער כפרה בהמצאה תוך שהיא טוענת לליקויים שונים באישור המסירה. לטעמה, שרטוט שני קווים על אישור המסירה, ואי ציון שמו המלא של הדוור (רשם רק את שמו הפרטי), פוגמים בהמצאה. לעמדתו, אין בטענות שטענה ב"כ המערער המלומדת כדי לפגום במסירה. ראשית, בדומה להוראות תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, סעיף 35 לחוק העבירות המנהליות, לא מחייב קיומו של אישור מסירה. די במשלוח בדואר רשום, כפי שבוצע כאן, על מנת להקים חזקת מסירה. שנית, עיון באישור המסירה מלמד שכל הפרטים הנדרשים לביצוע ההמצאה, מפורטים שם: מספר הדואר הרשום, שמו המלא וכתובתו של המערער, כולל מיקוד הישוב, הדוור מילא את הרובריקה לפיה דבר הדואר לא נמסר כי לא נדרש, מצוין שם מען השולח, הוא משרד החקלאות אגף הדיג, ועובד הדואר בשם שלומי אשר חתימתו מתנוססת ליד שמו, וכן תאריך ההמצאה. הטענה כאילו שרטוט שני קווים על החלק העליון של האישור, ואי ציון שמו של עובד הדואר בחלק העליון, מאיינות את אישור המסירה, כאילו האישור לאו אישור הוא, היא טענה שקשה לקבל. אכן ראוי כי עובד רשות הדואר ימלא את אישור המסירה, תוך שיציין את שמו המלא בחלק העליון, ויצוין מתי ביקר במען הרשום, כדי למסור את דבר הדואר. אך יחד עם זאת, חֶסֶר כזה לא פוגם באישור המסירה, עד כדי ביטול משמעותו. ושרטוט קו על האישור (להבדיל ממחיקת פרטיו או חתימת הדוור), בוודאי שאינו פוגם בו. עובד רשות הדואר הוא עובד של רשות הדואר שהינה גוף ציבורי לפי חוק הדואר, ומעשיה של הרשות מוחזקים כתקינים לפי "חזקת התקינות המנהלית" אלא אם נסתרו. יתרה מזאת, לאישור זה מצטרף פלט מעקב המשלוחים של דואר ישראל, שאף הוא בבחינת ראיה מנהלית מחזקת נוספת, המלמדת על ההמצאה (ראו בהקשר זה ענין הולר הנזכר לעיל, בו נקבע, כי די בפלט כזה כדי להוות ראיה מנהלית טובה להוכחת ההמצאה כדין).

19. לא זו אף זו, המערער טוען כי הוא למד על קיומה של הודעת הקנס, רק לאחר שקיבל מכתב גביה מהמרכז לגביית קנסות. השוואת הכתובות המצוינות במכתב המרכז לגביית קנסות אל מול הכתובת המצוינת באישור המסירה מלמדת, כי מדובר באותה כתובת. תמוה אם כן, כיצד מכתב אחד הגיע ליעדו ומכתב שני, לא הגיע ליעדו, אם שניהם נשלחו באותו אופן לאותה כתובת. נתון זה מוסיף ומחזק את חזקת המסירה, ומלמד כי דואר הנשלח לכתובת המערער, מתקבל על ידו. כך או כך, אם רצה המערער להראות, כי היה פגם או תקלה במשלוח הדואר אליו, כל שהיה עליו לעשות הוא לפנות לרשות הדואר, מחלקת תלונות הציבור בתלונה מסודרת, תוך ציון מספר הדואר הרשום באישור המסירה מושא המחלוקת, לציין את שמו של הדוור השכונתי החתום על אישור המסירה, ולקבול בפניה על אי קבלת דבר הדואר, שאז היה מתבצע בירור ובדיקה מול הדוור השכונתי, והיו מונחים כעת בפני בית המשפט ממצאי של בירור זה. אלא שהמערער בחר להימנע גם מפעולה פשוטה זו, ולפי ההלכה הפסוקה הדבר פועל לחובתו, שכן, נפסק לא אחת כי "כלל נקוט בידי בתי משפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה שהיא בהישג ידו ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו..." (י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהד' תשנ"ה 1995, בעמ' 182 והאסמכתאות הרבות שם).

20. גם ההפניה לפסיקה עליה מתבססת ב"כ המערער כדי להצביע כביכול על כשלים באישור המסירה, אין בה כדי להועיל לה. להלן אתייחס בפירוט לפסיקה אליה הפנתה, שניתנה בערכאה זו, נוכח השלכתה על בקשתה של המערער.

21. בעפ"ת (חיפה) 48179-03-18 שניידר נ' מדינת ישראל טען המערער, כי הודעת הקנס על דו"ח מהירות שקיבל לא התקבלה בכתובתו הראשונה, ונדע לו עליה רק כשקיבל מכתב מהמרכז לגביית קנסות. בית המשפט קמא קבע, כי אישור המסירה בו צוין כי דבר הדואר לא נדרש, "לוקה בחסר" כלשונו. זאת משום שלא ניתן היה לדעת את פרטי הדוורים שהניחו את ההודעות לאיסוף הדואר הרשום בתיבת הדואר של המערער, ולא ברור מהם המועדים שבהם נעשה הדבר. על גבי אישור המסירה מודבקות מדבקות "הודעה ראשונה" ו-"הודעה שנייה", אך על אף אחת לא מסומן סימון הברקוד המתכתב עם הברקוד על גבי המסמך עליו הודבק. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המערער בשל החשש להמצאה לקויה. צוין, כי אכן לפי החוק די שההודעה נשלחה בדואר רשום, ואף אם אין חתימה של הנמען, או מי מטעמו על אישור המסירה, קמה חזקה לפיה דבר הדואר הומצא לו, ועל הנמען הנטל להראות שלא קיבל את ההודעה, מסיבות שאינן תלויות בו. בית המשפט ציין, כי חזקת המסירה המטילה נטל שאינו קל על המערער לסותרו, תקום רק אם הנתונים העובדתיים של רשות הדואר מולאו באופן משביע רצון, ברור ובהיר. הודגש, כי מאישור המסירה והספח שהודבק עליו, לא ברור מהם שני המועדים שבהם הגיעו ההודעות על דבר הדואר הרשום לכתובתו של המערער, מאחר וצוין על גבי הספח רק מועד אחד, ולא מולא המקום המתאים באם מדובר בהודעה ראשונה או שנייה. כמו כן, עלה סימן שאלה בנוגע לתאימות מספרי הברקוד, בין אישור המסירה למכתב שנשלח. על כן, מסקנתו של בית המשפט המחוזי הייתה שההסתמכות על אישור המסירה רצוף הליקויים הזה, אינה יכולה להתקבל (עמ' 4 פסקה אחרונה בפסק הדין). בכל הנוגע לפלט מעקב המשלוחים של רשות הדואר, סבר בית המשפט המחוזי, כי הסתמכות עליו מעלה קשיים, אך סוגיה זו לא זכתה להתייחסות עובדתית ומשפטית בבית המשפט קמא או בפניו, ולכן בהיעדר הסכמה או ברור לא ניתן להתייחס לכך. לצד זאת העיר בית המשפט, כי יתכן ופלט שכזה מהווה רשומה מוסדית לפי סעיף 36 לפקודת הראיות, אם כי הפלט מייצג רישומים שערכו מספר עובדי דואר, ועל כן האפשרות לשגיאה גדולה יותר. כך או כך, לא קבע בית המשפט המחוזי מסמרות בעניין זה.
22. בנדוננו אישור המסירה לא לוקה ברשימה כה ארוכה של ליקויים, כל שחסר בו הוא שמו המלא של הדוור, ואינני מוצא שהליקויים עליהם מדבר פסק הדין שניידר דומים, ולו ברמז לחוסר שקיים באישור המסירה בתיק שבפניי, ועל כן אין הנדון דומה לראיה.
23. בעפ"ת (חיפה) 10569-03-24 מרעי נ' מדינת ישראל ואח', נדון המערער על ביצוע עבירה של נהיגה במהירות, וגם שם טען המערער, כי לא קיבל את דבר הדואר, ועל כן ביקש להאריך לו את המועד להישפט בגין העבירה. בית המשפט קבע שם, כי חזקת המסירה חלה מקום בו המאשימה הוכיחה כי הודעת התשלום נשלחה בדואר רשום, אף אם חתימה של המערער או מי מטעמו לא מופיעה על אישור המסירה. באותו מקרה לא הוצג בפני בית המשפט קמא, ולא בפני בית המשפט המחוזי, אישור המלמד על שליחת הודעת הקנס אל המערער. כלומר, לא הוצג כלל בפני בית המשפט אישור מסירה. כל שהוגש לבית המשפט, היה פלט מעקב משלוחים של המשטרה עצמה, לפיו ביקשה לקשור בין הדו"ח לבין אישור הדואר. בנסיבות אלה, קיבל ובצדק רב, בית המשפט את טענת המערער בדבר ליקוי בהמצאה, מאחר ולא הוכח בפניו כי בוצעה המצאה כדין למערער.
24. כאמור, בנדוננו יש אישור מסירה בדואר רשום המעיד על ביצוע המצאה, ועל כך שהמערער לא דרש את דבר הדואר, ולצידו מעקב משלוחים של הדואר ולא של משטרת ישראל, ולכן גם כאן אין הנדון דומה לראיה.
25. בעפ"ת (חיפה) 50455-06-24 אבו זאלם נ' מדינת ישראל, גם שם נדון המערער על עבירת נהיגה במהירות ונשלחה אליו הודעת קנס. המערער טען שהוא לא קיבל מעולם זימון לדיון, וביקש לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו. גם שם התבססה ההמצאה על אישור דואר לפיו נשלח זימון לכתובתו של המערער וחזר כ-"לא נדרש", אלא שגם שם, כמו בעניינו של מרעי הנ"ל, הסתמכה המשטרה על מעקב משלוחים בדואר, ולא על אישור מסירה שלא היה ברשותה. בית המשפט המחוזי, ציין כי ניתן אמנם להסתמך על "מעקב משלוחים" של רשות הדואר כראיה משנית, ולא רק מסירת ההזמנה לדיון שבכוחה לסייע לבסס את חזקת המסירה. אך זאת, במקום בו היא נתמכת בראיות נוספות, כדוגמת אישור מסירה ועוד, אך אין באותו מסמך אודות "מעקב משלוחים", כשהוא עומד לבדו, כדי לבסס אישור שבוצעה מסירה כדין, או להקים חזקת מסירה, במיוחד כאשר אישור המעקב אינו מפרט עובדות בסיסיות, כגון הכתובת בו הושארה ההודעה לנמען וזהותו. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי דרישת הדין היא שיוכח משלוח ההזמנה לדיון למערער, וככל שהוא מוכח קמה חזקת מסירה, גם בלי שהוכחה מסירה בפועל, וכי הוכחת המשלוח יכולה להיעשות בראיות שונות, ואין לשלול הסתמכות על מסמכים שונים, מעבר לאישור מסירה, גם אם אישור המסירה מהווה דרך המלך כלשונו, אלא שבאותו מקרה, לא היה בידי המדינה אישור מסירה, ועל כן אי אפשר היה להסתמך על מעקב של רשות הדואר, ובצדק רב דחה בית המשפט את טענות המדינה וקיבל את הערעור.

26. בעפ"ת (חיפה) 23786-03-24 גרה נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשת המערערת להארכת מועד להישפט בגין דו"ח מהירות שקיבלה. גם שם טענה המערערת כי לא קיבלה את הדו"ח מעולם. גם שם לא היה אישור מסירה והמדינה הסתמכה על דף מעקב משלוחים ועל מסמך תמציתי של המשטרה שמציין את מספר הדואר הרשום, מועדי המשלוח והחזרה וכתובת המשלוח. בית המשפט המחוזי עמד על הוראות הדין הנוגעות למסירה ולהמצאה, ובכל הנוגע ליישומן על המקרה שבפניו קבע, כי מעקב המשלוחים באותו דו"ח תמציתי עם הערכות המשטרה, אינו מניח את הדעת בדבר ההמצאה. מעקב המשלוחים שצורף לו אינו מציין את כתובתו של הנמען, שמו, וכל פרט מזהה אחר שלו. לא ברור היכן הושארה ההודעה לנמען. צוין, כי עיון מעמיק בשני המסמכים שהוצגו על ידי המדינה כדי להצביע על ההמצאה, מלמד על סתירה פנימית ביניהם, באופן שלא ניתן לבסס עליהם את חזקת המסירה. בנסיבות אלה, משלא ניתן היה להסתמך על המסמכים הסותרים, נפגמה ההמצאה, והתקבל הערעור.
27. כאמור בנדוננו המצב שונה לחלוטין, קיים אישור מסירה שהגם שחסר בו שמו המלא של הדוור, עדיין הוא חתום על ידו, יתר הפרטים מלאים, הוא מצביע על משלוח הדואר הרשום, על כך שהמערער לא דרש אותו מבית הדואר, יש בו את כל פרטי המזהים של המערער, פרטי כתובתו שאין חולק כי זו כתובתו, וכראיה משנית להוכחת המסירה יש את פלט מעקב המשלוחים המחזק את המסירה.
28. הנה כי כן, לאחר סקירה מפורטת של טענות המערער, לרבות את פסיקה עליה הסתמך, נמצא שנוכח הוראות החוק הרלוונטיות לנדוננו, ובהינתן קיומו של אישור מסירה כראיה ראשית לביצוע ההמצאה, כאשר לצידו פלט מעקב המשלוחים, המהווה ראיה משנית המחזקת ומאמתת את המסירה, עומדת איתנה על רגליה חזקת המסירה, שלא נסתרה, המעידה על כך שהמערער קיבל את הודעת הקנס, ומאז חלפה מעל חצי שנה, והוא הגיש את בקשתו להישפט באיחור ניכר, ללא כל הצדקה. מכאן לבחינת השאלה האם חרף האיחור בהגשת הבקשה, עומדים לימין המערער נסיבות המצדיקות את הארכת המועד, לרבות חשש לעיוות דין, באם לא יישפט. נסיבות אחרות וחשש לעיוות דין -
29. מעיון במכלול הטיעונים של המערער, הן הטיעונים בכתבי טענותיו, והן בדיון עצמו, עולה שלא הוכח כי קיים חשש לעיוות דין או כי קיימות נסיבות אחרות, המצדיקות את הארכת המועד להישפט, חרף האיחור הניכר, שאז הי בית משפט זה שוקל להאריך את המועד, חרף האיחור הניכר בהגשת הבקשה.
30. ב"כ המערער נמנעה מלפרט את טענות ההגנה של המערער, ולשאלה מפורשת של בית משפט זה, הסתפקה בכפירה כללית, אלא שכפירה זו נסתרת מניה וביה, על ידי הודאת המערער בחקירתו, כאשר הודה שהוא לא החזיק באותה עת ברישיון דיג תקף, וכאשר אין חולק כי הוא היה במקום וצלל עם רובה דיג טעון, ומדובר בעונת רבייה בה אסור הדיג (ואפנה לראיות וממצאיו של בית המשפט קמא, ראו פסקה 8 לעיל). כמו כן, אציין, כי מדידת העומק שביצעו הפקחים בוצעה באמצעות מכשיר מד עומק אלקטרוני, במקום בו נתפסו המערער וחבריו באותה סירה. כך שכפירה כללית באמור בדוח, לא רק שאינה מתיישבת עם גרסת המערער בחקירה, אין בה כדי להראות, כי מדובר בחשש לעיוות דין, וכפי שנפסק, בשינויים המחויבים לנדוננו, "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט, אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייבב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא" (ראו דברי כב' הנשיאה נאור, ברע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל, פסקה 5, (23.2.2004)).
31. אשר לטענה כי השינוי שעשתה המשיבה בקנסות יש בו פגם המצדיק את ביטול הודעת הקנס ועל כן לאפשר למבקש להישפט על העבירה. כמו כב' בית המשפט קמא, אף אני סבור כי השגתו של המערער בעניין זה תמוהה, שכן המדינה הבהירה שבהינתן שתי עבירות, כאשר אחת מהן חמורה יותר, היא נוהגת כמדיניות אכיפה, לחפוף את הקנסות כדי להקל על הנקנס. כך שבמקום שהנקנס יקבל קנס שהוא פונקציה של סכימת שני הקנסות הקבועים בצד כל עבירה, הוא יקבל, חלף זאת, קנס אחד כולל, שהוא נמוך משמעותית מהקנס בגין שתי העבירות יחדיו. מדיניות זו היא אכן מדיניות ראויה, באשר היא מיטיבה עם הנקנס. לתביעה ישנה סמכות מלאה לקבוע כיצד היא אוכפת את העבירות, וכל עוד היא עושה זאת במסגרת החוק והסמכויות שהחוק הקנה לה, לתכלית ראויה, אין בכך כל פגם. הטענה שהיא לא רשאית לחרוג מהקנסות והיא חייבת להטיל את הקנסות הקבועים בחוק, נטענה בעלמא ללא כל ביסוס משפטי.
32. אשר לטענה כי המדינה מבקשת לצרף את המערער להליך המשפטי המתנהל בעניינו של חברו יחזקאל אליהו שהיה איתו באותה סירה, וקיבל אף הוא דוח דומה, ומנהל משפט בבית משפט השלום בראשון-לציון. לא מצאתי שיש לטענה זו רלוונטיות ומשקל כלשהו, בגדר השיקולים הנדרשים, לצורך הדיון בבקשת המערער להישפט בגין הדוח.
33. סוף דבר, לא מצאתי כי נפלה כל שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, ועל כן אני דוחה את הערעור. ניתן היום, ד' כסלו תשפ"ה, 05 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.